

СПРАВА «ПЕТРАКОВСЬКИЙ ТА ЛЕОНТЬЄВ ПРОТИ УКРАЇНИ»

(CASE OF PETRAKOVSKYY AND LEONTYEV v. UKRAINE)

(Заяви № 26815/16 та № 43612/16)

Стислий виклад рішення від 21 березня 2024 року

У цій справі заявники стверджували, що зазнали жорстокого поводження працівників міліції та що в подальшому за вказаними фактами не було проведено ефективних розслідувань. До Європейського суду з прав людини (далі – Європейський суд) заявники скаржилися за статтею 3 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод (далі – Конвенція) на жорстоке поводження з ними працівників міліції та непроведення ефективного розслідування їхніх скарг. Заявник у заяві № 43612/16 також скаржився за статтями 3 та 13 Конвенції на неналежні умови тримання заявника під вартою та відсутність ефективного засобу юридичного захисту у зв'язку з цим, а також за статтею 6 Конвенції на надмірну тривалість порушеного щодо нього кримінального провадження. Розглянувши скарги заявників за статтею 3 Конвенції, Європейський суд зазначив, що труднощі у встановленні поза розумним сумнівом, що заявники отримали тілесні ушкодження, перебуваючи під контролем працівників міліції, як вони стверджували, спричинені непроведенням органами державної влади ефективного розслідування їхніх скарг. Крім того, посилаючись на рішення у справі «Каверзін проти України», Європейський суд вказав, що небажання органів державної влади забезпечити оперативне та ретельне розслідування скарг на жорстоке поводження працівників правоохоронних органів становить системну проблему, і констатував порушення статті 3 Конвенції у зв'язку із незабезпеченням оперативного та ретельного розслідування стверджуваного жорстокого поводження із заявниками. Щодо скарг заявника у заяві № 43612/16 за статтями 3 і 13 Конвенції Європейський суд, враховуючи всі наявні у нього матеріали, дійшов висновку, що вони також свідчать про порушення Конвенції у світлі його висновків у рішеннях у справах проти України. Скаргу заявника у заяві № 43612/16 за статтею 6 Конвенції Європейський суд відхилив на підставі пункту 4 статті 35 Конвенції як таку, що не свідчить про порушення положень Конвенції.

ЗА ЦИХ ПІДСТАВ СУД ОДНОГОЛОСНО

1. Вирішує об'єднати заяви;
2. Оголошує прийнятними скарги обох заявників на жорстоке поводження працівників міліції та непроведення ефективного розслідування у зв'язку з цим, а також скарги, висунуті паном Д. І. Леонтьєвим (заява № 43612/16) на умови тримання його під вартою та відсутність ефективних засобів юридичного захисту у зв'язку з його скаргою;

3. Постановляє, що було порушено статтю 3 Конвенції у зв'язку з непроведенням національними органами влади ефективного розслідування скарг на жорстоке поводження працівників міліції, висунутих обома заявниками;
4. Постановляє, що було порушено статтю 3 Конвенції у зв'язку зі скаргою пана Д. І. Леонтьєва на умови тримання під вартою у Запорізькому СІЗО;
5. Постановляє, що було порушено статтю 13 Конвенції у зв'язку зі скаргою пана Д. І. Леонтьєва на відсутність ефективних національних засобів юридичного захисту у зв'язку з його скаргою на умови тримання його під вартою у Запорізькому СІЗО;
6. Постановляє, що: (a) упродовж трьох місяців держава-відповідач повинна сплатити заявникам суми, зазначені у таблицях в додатку, які мають бути конвертовані в національну валюту держави відповідача за курсом на день здійснення платежу; (b) із закінченням зазначеного тримісячного строку до остаточного розрахунку на зазначені суми нараховуватиметься простий відсоток (simple interest) у розмірі граничної позичкової ставки Європейського центрального банку, яка діятиме в період несплати, до якої має бути додано три відсоткові пункти.
7. Відхиляє решту вимог пана Д. І. Леонтьєва щодо справедливої сатисфакції.